

Reakce na článek autorky Lenky Petrášové z 15. 8. 2014 „Chybějí zdravotní sestry. Ty, co se s pacienty bavily“

Ráda bych reagovala na článek z Mladé Fronty Dnes. Osobně mám pocit, že všeobecných sester vůbec neubývá. A irituje mě, že vysokoškolsky vzdělané sestry jsou promítány do společnosti autorkou, jako sestry chtivé po moci. Chtěla bych se s veřejností podělit s svým názorem.

Studovala jsem magisterské, kombinované studium v oboru Ošetřovatelství ve vybraných klinických oborech – modul chirurgie na ZSF JU ČB a jsem na to náležitě hrdá. Na fakultě jsem strávila pět let studií proto, aby ze mě byla ta pravá osoba, která své znalosti aplikuje do praxe na své pacienty. Sice nepracuji u lůžka v nemocnici, ale v privátní ambulanci primární péče. Díky znalostem a vědomostem získané během studií, jsem se stala ve svém pracovním kolektivu rovnocennou partnerkou i lékařům.

Bydlím v pohraničí v malé osadě a v nedaleké naší spádové obci, která vybudovala nové zdravotní středisko a přístrojově vybavila téměř za 2 mil. Kč, aby se zde udržela plnohodnotná a kontinuální léčba ve prospěch a spokojenost pacienta, není lékařská a ošetřovatelská péče. Bude tomu jeden rok, co zdejší praktická lékařka přemístila poskytování zdravotních služeb do Českých Budějovic, které jsou vzdálené 40 km. Může se zdát, že je to zanedbatelná vzdálenost, ale pro seniory, kteří často nemají ani rodiny, je to nemožné, aby se dostali k lékařskému ošetření. Jelikož jsem pracovala už v tomto zdravotním středisku jako sestra, pacienti se stali součástí mého života a já jsem se stala součástí jejich života. Možná, že to připomíná seriály, jako je Doktor z hor apod. I když nemůžu poskytovat zdravotní služby, poněvadž nejsem registrovaná na KÚ, tak svým pacientům aspoň poskytuji erudované informace, edukaci, prevenci a komunikuji s nimi. Právě tyto informace, které pomáhají pacientům k nalezení schůdné cesty k péči a odpovědnosti, jsem získala při sebevzdělávání na fakultě. Nehledě na to, že jsem se setkala s mnoha odborníky, které můžu požádat o radu či pomoc. Je mi 30 let a pořád se musím učit. Mým největším nástrojem je komunikace, která se stále musí zdokonalovat a pilovat, jak na odborné úrovni, tak i na té lidské. Studium mě naučilo, stále se učím, komplexně saturovat potřeby pacientů, neboť člověk je bytost holistická. Díky tomu se necítím být emočně plochá. Tomu nasvědčuje i veřejné poděkování od mých spoluobčanů, kterým poskytuji intervence v rámci zákona, kteří Českým rozhlasem v Písnickách pro radost mi poděkovali za péči a přitom vyzdvihli snahu sebevzdělávání na naší fakultě. Jejich upřímný dík je tou největší odměnou. Pevně můžu říct, že většinu teorie, ale i praxe z fakulty jsem zhodnotila při péči o své pacienty. A zhodnocuji nadále. Škola mi dodala více rozvahy, odhodlání a potlačila stud, neboť momentálně se aktivně zapojuji do hledání nového praktického lékaře pro dospělé pro naši obec. Vyučované zdravotnické právo mě posílilo k vyjednávání s Krajským úřadem, VZP a ostatními pojišťovnami, Českou lékařskou komorou a místní okresní organizací ČLK, Obecními úřady, odbornými časopisy a lékaři. Zatím mě na zmíněných institucích nikdo nepřehlížel a vždy jsem dostala zpětnou vazbu.

Tudíž informace o tom, že sestry s titulem nechtějí pracovat, komunikovat a angažovat se v péči o pacienty a chtějí jen rozkazovat, je mylná. Z praxe na klinickém pracovišti jsem se setkala i se sestrami s jedním i více tituly, i když pracovaly jen na dohodu, z kterých by si některé kolegyně měly brát příklad. Šťastné to oddělení, které může využívat práce sester – vyučujících na ZSF JU, kteří jsou kvalitním vzorem.

Dalším neopomenutelným důkazem vzdělávání sester na vysokých školách je transkulturní péče o pacienty s kulturní různorodostí. Většinou nás provází kulturní předpojatost, tudíž nedokážeme holisticky saturovat veškeré potřeby, které se nám můžou zdát zanedbatelné. Vzdělané všeobecné sestry dokážou zajistit kulturně specifickou péči. Se znalostí kulturní rozmanitosti se nikdo nerodíme, ale musíme ji pokorně vnímat a prohlubovat vědomosti, které víme, kde je máme získat.

Na závěr bych chtěla uvést, že získání titulu není jen to, že mám ta písmenka před jménem a je to líbivé. Ano, hezké to je, ale hezčí je to, když se to promění v radostnou starost a péči o druhé.

Mgr. Michaela Šuplerová R.N.